

mere, for sine Børn, eller i alt Fald Børnebørnene. Det er ganske sikkert, at der i vor Folkekarakter ved Siden af den Sejghed, som jo er et godt Træk, ogsaa ligger nogen Sindrægtighed, men jeg tror ikke, man paa dette Punkt skal kunne vente, at vor Gaardbrugerstand vil mangle Syn for, at her gælder det om at benytte Djeblikket straks, at de netop derved naa en Fordel, som vil komme Børnene til gode. Jeg haaber det bedste af denne Lov, saaledes som den vil blive med Flertallets Ændringer, og jeg skal tillade mig paa det bedste at anbefale Flertallets Forslag til Vedtagelse.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Gross): At dette Lovforslag i sine Principper og i sin Tankegang berører Kirke- og Undervisningsministeriets Interesser i højeste Grad, er jo en Selvfølge, og jeg kan meget godt forstaa, at den Betragtning fra mange Sider er bleven gjort gældende tidligere og ogsaa nu, at man overhovedet ikke fra de Interesser, som repræsenteres af Kirke- og Undervisningsministeriet, bør indlade sig paa en Afløsning, der ganske vist befrier fra en Hæmsø, som min ærede Kollega bemærkede, men som paa den anden Side ogsaa udelukker den Fordel for de kirkelige Interesser, som paa Grund af de dog sandsynligvis stigende Priser, bortset fra en enkelt Mærkes nedadgaaende Tendens, overhovedet vil kunne vindes. Jeg vil kunne forstaa den Betragtning, og den er bleven gjort gældende over for mig gentagne Gange over for dette Forslag. Jeg har imidlertid ikke derved kunnet forandre mit Synspunkt. Jeg tillod mig at udtale ved Sagens 1ste Behandling, at jeg mener, at Sagen, som den nu foreligger efter saa mange Aars Forhandling, efter saa mange Aar at have været Genstand for Behandling og Ønsker og Udtalelser, er moden til en Afgørelse paa den Maade, som Forslaget tilsigter i sit Princip, og at man maa fra de kirkelige Interessers Side finde sig i den Afgørelse, som Lovforslaget tilsigter, nemlig ved en frivillig Overenskomst at komme til en Afløsning. Dette Standpunkt, som jeg stod paa ved 1ste Behandling, fastholder jeg endnu og har ikke fundet i de Modbetragtninger, som ere komne mig for Øre, nogen afgørende Grund til at fravige dem. Jeg stiller mig derfor, som tidligere udtalt, venligssindet over for Lovforslagets Tanke og Princip, og har derfor egentlig kun Anledning til som Supplement til, hvad min ærede Kollega udtalte, at gøre et Par Bemærkninger om de to Paragraffer i Lovforslaget, som særlig vedrøre Kirke- og

Undervisningsministeriet, nemlig §§ 7 og 8. Der vil jeg da sige, at jeg tillod mig ved første Behandling at udtale nogle ikke meget indgaaende og ikke meget vidtgaaende Indvendinger mod enkelte Bestemmelser i disse Paragraffer, idet jeg dog haabede, at man ved nærmere Forhandling kunde komme til Enighed om en Rettelse af dem, for saa vidt Forholdene krævede det. Jeg skal nu udtale, at saaledes som disse to Paragraffer ville være formulerede efter Flertallets Forslag, har jeg ingen Indvendinger imod dem at gøre, undtagen den ene Indvending, hvis det kan kaldes saaledes, som er udtalt i et Underændringsforslag uden for Betænkningen, som jeg har tilladt mig at stille til § 7. Enhver vil forstaa, og jeg tror ogsaa, at det er udtalt af den ærede Ordfører, at dette Underændringsforslag gaar ganske ind i Tankegangen af det, det ærede Flertal har foreslaaet, og at der med dette Forslag kun tilsigtes at slaa fast, at den Bemyndigelse, der der tillægges Kirke- og Undervisningsministeren til efter den nuværende Beneficiarii Afgang at bestemme, hvor meget han skal have i Rente af Afløsningssummen, kun tilsigter at holde sig paa Højde med, hvad der overhovedet kan erholdes i Rente af Afløsningssummerne, og ikke paa nogen Maade gaa over de $3\frac{1}{2}$ pCt., som ere tilfikkede den nuværende Beneficiarius. Det har kun været Meningen at forbeholde det, naar Rentefoden gaar nedad, ikke at give saa meget. Det, som har været tilfikket, formoder jeg, i Udvalgets Flertals Forslag, er udtrykkelig udtalt i mit Underændringsforslag, og derved maa enhver Betænknelighed, mener jeg, være ryddet af Vejen for at vedtage Flertallets Forslag med Hensyn til § 7 med denne Underændring, idet jeg ogsaa tror at vide, at Flertallets ærede Ordfører har erklæret sig for denne Ændring. Med Hensyn til § 8 skal jeg nu kun bemærke, at her ere vi jo inde paa et særlig vanskeligt Forhold, nemlig hvor meget der skal tilkomme Kirken af Afløsningssummen og hvor meget Tiendeereren. Her maa naturligvis, for at varetage de forskellige til Dels modstridende Interesser, træffes særegne Foranstaltninger, og jeg tror, at saaledes som Flertallet har formuleret § 8 nu, er der taget ethvert tænkeligt Hensyn til, at ingen af de forskellige, efter Omstændighederne modstridende Interesser, skulle komme tilfort. Naar der ikke i Forslaget, saaledes som det nu er formuleret, er talt om Tiendeerens Forpligtelse til at bygge Kirken om, er det, fordi vi i Kirkesynsloven af 1861 jo have en ganske særegen Regel om dette Forhold, som har villet forbeholde Afgørelsen af det